

РЕШЕНИЕ

№ 21210

гр. София, 19.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Мария Николова, като разгледа дело номер **3756** по описа за **2025** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на Е. И. П. срещу Решение № 55 от 06.01.2025 г., постановено по НАХД № 7357/2024 г., Софийски районен съд, Наказателно отделение, 115-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 24-4332-006218/25.03.2024 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, предл. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ ѝ е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200.00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 25, ал. 2 ЗДвП, и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 80.00 /осемдесет/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец, за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ от ЗДвП.

Изложените съображения в касационната жалба са идентични с тези, поддържани в производството пред СРС. Оспорва се приетата в наказателното постановление фактическа обстановка. Твърди се, че не е възникнало твърдяното ПТП, а е била налице опасност от такова, с оглед поведението на другия водач. С горните аргументи касаторът претендира отмяна на въззивното решение и на потвърденото с него НП.

Ответникът - началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“, в писмен отговор моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

Въз основа събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, от решаващия съд е установена следната фактическа обстановка:

На 06.08.2023 г., около 23.40 часа Е. И. П. управлявала лек автомобил марка „Ф.“, модел „Поло“, с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. Установено е, че пътното платно в посочения участък се състои от три пътни ленти, като в най-крайна дясна бил разрешен десен завой, а в средна и най-лява лента бил разрешен ляв завой, тъй като движението било реорганизирано, съгласно заповед № СОА23-РД95-457 от 14.07.2023 г. и провеждания ремонт на [улица]между [улица]и ул. „15-ти ноември“, за което били поставени необходимите пътни знаци. П. се намирала в средната лента за движение, като за нея бил разрешен завой наляво. В съседната дясна лента се намирал автобус от градски транспорт, марка „М.“, модел „Л.“, с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от М. Й. С.. След като светофарът подал разрешителен сигнал за десен завой в посока [улица], водачът на автобуса предприел съответната маневра, но в същото време независимо, че за П. била разрешена единствено маневра ляв завой, тя предприела маневра десен завой. Въззивната инстанция приела, че доколкото в посочения участък имало място единствено за едно МПС, то срещу П. се оказало МПС, което чакало позволяващ сигнал на светофарната уредба за ляв завой от [улица]към [улица]. Вместо да намали и да пропусне автобус М.“, модел „Л.“, с рег. [рег.номер на МПС] , след което да се престори в пътната лента, П. навлязла в най-дясна пътната лента и предизвикала ПТП с автобуса, като му нанесла материални щети по предна броня. Установено е, че първоначално П. не спряла, но водачът на автобуса я настигнал, след което между тях не било постигнато съгласие относно обстоятелствата, свързани с ПТП-то и, без да изчака идването на контролните органи, същата напуснала мястото на ПТП. При пристигане на място, служителите на ОПП - СДВР установили единствено водача на автобуса, който попълнил декларация, в която посочил причините и обстоятелствата за настъпване на ПТП, както и регистрационния номер на напусналия мястото автомобил, участник в ПТП. Съставен бил протокол за ПТП бл. № 871645/07.08.2023 г. /рег. № 9295/. След извършена справка за собственика на напусналия мястото на ПТП лек автомобил било установено, че това е именно Е. И. П.. Същата била поканена да се яви в сградата на ОПП - СДВР, където се явил а на 07.03.2024 г. и попълнила декларация, в която отразила обстоятелствата по настъпване на ПТП и причините, поради които била напуснала местопроизшествието.

За горните обстоятелства срещу Е. П. бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 069931/07.03.2024 г. от Й. К., заемащ длъжност "младши автоконтрольор" в СДВР-ОПП за нарушения на чл. 25, ал. 2 ЗДвП и на чл. 123, ал. 1, т. 3 б. "в" ЗДвП. Актът бил предявен на П., която го подписала и възразила, съобразно изложеното в декларацията.

Въз основа на АУАН е издадено атакуваното НП, с което на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, пр. 4 ЗДвП на Е. П. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200.00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 25, ал. 2 ЗДвП и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 80.00 /осемдесет/ лева и лишаване от право да

управлява МПС за срок от един месец за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ от ЗДвП. Същото съдът приел за законосъобразно издадено, считайки, че от обективна и субективна страна е съществен състава на посочените от АНО за нарушени разпоредби от ЗДвП.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

При правилно установена фактическа обстановка съдът е достигнал до законосъобразни изводи. Не е налице твърдяното от касатора процесуално нарушение, изразяващо се в неизясняване на делото от фактическа страна. Съдът е събрал всички относими към случая доказателства, вкл. свидетелските показания на актосъставителя и свидетеля – очевидец на нарушението и въз основа на тях е обосновал изводите си. Именно от показанията на свидетеля С. се установяват относимите към случая факти. Описаната в НП организация на движението по процесния пътен участък е установена и с представените по делото от Столична [община] № СОА23-РД95-457/14.07.2023 г. и копие на проект за временна организация на движението в района на кръстовището на [улица]и [улица]с посока на движение към площад Народно събрание. С оглед на така събраните писмени доказателства, показанията на свидетеля С. са последователни и непротиворечиви, кореспондират с останалите доказателства по делото, поради което правилно са кредитирани от съда. В този смисъл не е налице твърдяното от касатора процесуално нарушение. Съответни на фактите по делото са изводите на съда по приложението на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл.25, ал.2 ЗДвП при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея. От доказателствата приобщени по делото се установява, че при извършване на неразрешена маневра от средна лента надясно, привлеченото към отговорност лице вместо да пропусне пътните превозни средства, движещи се в дясна лента (процесният автобус), е предприело маневра „десен завой“, навлизайки в съседна пътна лента, реализирайки ПТП с движещия се по нея автобус. С оглед на констатираното нарушение на разпоредбата на чл. 25, ал. 2 ЗДвП, законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на П. по чл.179, ал. 2, вр. чл.179, ал.1, т. 5, пр. 4 ЗДвП. При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства районният съдия е формирал правилен и обоснован извод, че жалбоподателката е осъществила от обективна и субективна страна състава на административно нарушение по чл. 25, ал. 2 ЗДвП като наложеното на нарушителя административно наказание в размер на 200 лева е в законоустановения размер.

Правилни са и изводите на СРС по отношение на второто нарушение. Разпоредбата на чл. 123, ал.1, т. 3, б. „в“ ЗДвП задължава участниците в ПТП, когато при произшествието са причинени имуществени вреди, ако между тях няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с ПТП, без да напускат местопроизшествието да уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието и да изпълнят дадените им указания. Неизпълнението на това задължение е скрепено с налагането на административно наказание по чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП - лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. От писмените доказателства по делото е видно, че П. не е изпълнила това свое задължение, като е напуснала след извършеното ПТП и не е уведомила органите на реда. П. е била наясно с извършеното от нея нарушение и наложеното ѝ наказание и е упражнила активно правото си на защита, още повече, че НП е издадено на основание чл. 53, с посочване на пълната правна квалификация - чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ ЗДвП. Споделят се и мотивите на СРС относно размера на наказанието, който кореспондира с тежестта на извършеното от касатора нарушение. Наложения парична глоба в размер на 80.00 лева е определена в близък до определения в закона минимален размер и с оглед цялостното поведение на водача.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че липсват факти, които да потвърждават обстоятелствата, описани в наказателното постановление. При положение, че по делото не са събрани други доказателства, които да внасят съмнение за това, че фактите са осъществени по начина, описан в АУАН, то законосъобразен е и изводът на въззивната инстанция, че административнонаказателното обвинение е доказано по несъмнен и категоричен начин от фактическа страна.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал. 2 АПК вр. чл. 63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателно е искането на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН определя в размер на 80 лева.

Водим от горното Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 55 от 06.01.2025 г., постановено по НАХД № 7357/2024 г., Софийски районен съд, Наказателно отделение, 115-ти състав.

ОСЪЖДА Е. И. П. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80.00 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.